

שובה ישראל עד ה' אלקיך

באבק דרכים ורגליהם מזוהמות בביצות טובעניות.

"עשיתי תשובה ונתפשרתי" מכריז חלוץ שופכי הדמים, אשר בידיו קטע את חיי אחיו, כתוצאה מקנאה עיוורת שראשיתה בריב וסיומה בשפיכת דמי נקיים, ללמדך שהדרך לארמון המלכים אינה חד-סטריית, באותו מסלול בו צועד זה שגורש בבושת פנים, כשעל מצחו חרותה אות קין, ניתן לו לחזור ולשוב במאור-פנים, ולא זו בלבד, אלא שמופנית אליו הקריאה: שובה.

שירת הבכורה אשר נתנגנה לראשונה במרחבי-עולמים, היתה שירת התשובה, צליליה הערבים לאוזן משמיעים את ההפתעה הגדולה ביותר של בן-אנוש, מחרכיה מציצה ההתפעלות ללא גבול, אכן קיימת מסילה גם לעוברים, עליה ניתן להם להיות שבים, אב ליושבי תבל פורט בשירו: מזמור שיר ליום השבת- יום של שביתה ממלאכה, אך יחד עם זה יום של שיבה הביתה, חזרה נלהבת לצור מחצבת, ואם תשאל כיצד, הרי תשובתך מושטת לך בקנה: טוב להודות לה' - הודיה שמקורה וידוי. אם החטא הוא שורש פורה ראש של זרות, ריחוק והתנכרות, הרי ההודאה עליו, הנובעת מעמקי הלב הדווי משמשת כתמרור, אבן-דרכים המצביעה על הכיוון המתאים לחזרה ושיבה. בן המלך שמצא את עצמו ניצב מבוייש, הרחק מקיטונו של אביו, פותח בהרהורי חרטה, ולאחר שהוא מתמלא חקוה כי חיש קל מהרה יזכה לשוב אל חיק אביו ואל חדר הורתו-יולדתו.

איש או אישה אשר יעשו מכל חטאת האדם - והתודו את חטאתם. שרשרת ארוכה של

בעיצומו של יום השבת- החוצה את ימי החרדה והפשפוש במעשים -

מהדהד הקול הקורא בנחת לבנים אהובים שרחקו משולחן אביהם, תעו במדבר החולין המקיף את ימות השנה: שובה ישראל עד ה' אלקיך.

מקומו הטבעי של איש ישראל הוא בהיכל המלך, שהרי מולדתו נקבעה בעריסה המלכותית, גידולו וטיפוחו באוירת הפאר האינסופי, ההדר הקוסם והשמחה הבלתי-פוסקת: עוז וחדוה במקומו.

שבתו וקומו בינות ירכתי הארמון, כל ישראל בני מלכים הם, בכל שעות היממה באישון לילה כאשר עולים הם על יצועיהם, שנתם מכוונת לגבוה, וכולה אומרת קבלת עול מלכות שמים, וכל כך למה, לפי שהורתם ולידתם בחצר המלך, בהיותם בנים נאמנים למלכו של עולם.

כל פסיעה החורגת מהנהגה מלכותית, כל סטיה ולו אפילו הקלה ביותר, ממה שמתאים לנסיך אשר גדל ונתעלה בפלטרין של מלכים, לפיגול הוא נחשב, מעשה אשר לא יעשה, כך שעצם הפעולה דוחפת את עושיה ומגרשת אותו מבין כתלי העידון הנעלה, המהווה מנת חלקם של ילדי בית המלכות. כך אירע לראשון הנבראים בצלם, ממקום מנוחתו בגן העדן שכיות החמדה, נטרד והושלך בן-רגע, לאחר שהקדיח תבשילו בכך שחמד מה שלא הורשה, והתגאל בפיו במאכל הנאסר עליו, הגירוש וההרחקה שנגזרו עליו היו תופעה כמעט טבעית אין מקום במרומי קרת לנוהג כמנהגם של פחותי ערך שהרי מיועד העדן העליון לנסיכי ארץ ולבחירי הברואים, ולא לארחי-פרחי המחזרים על הפתחים, המאובקים

פגעים ומרעין בישין הנמשכת והולכת כעבות העגלה החטאה מימי בראשית, ראשיתה בחטאת האדם- ראש עפרות תבל, אך האמצעי לניתוקה מסור בידי בני המלכים, הנקראים בקריאה של חיבה: שובה ישראל - אין זו שיבה חשאית, עגומה ומסתתרת, נחבאת ונעלמת, אלא: עד ה' אלקיך- מירכתי בור, מעמקי שאול, מתוך מלתעות הטרף של השטן המשתית, ניתן לעלות ולשוב עד... כסא הכבוד - עד ה' אלקיך.

כל מה שנדרש לשם כך הוא: ההכרה בחטא כריחוק, באמצעות וידוי דברים: קחו עמכם דברים ושובו אל ה', אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב - אין לו לאדם אלא לעלות על הדרך

הנכונה, זו המובילה לשמי מרומים, לנחלי עדנים, או אז הקב"ה נושא עוון ועובר על פשע, ובת קול מכרזת ואומרת: וסר עונך וחטאתך תכופר. כאשר: לבבו יבין - כי תועה הוא בדרכים, נתפס לארחות עקלקלות, אזי: ושב- שיבה לשורשו ומקורו, אל המעיין הנשגב הימנו עוצבה וחוצבה נשמתו, הגזורה מתחת כסא הכבוד, וכן-רגע: ורפא לו- תעלה ארוכה למכאובי נפשו, ולכל הסובב אותו, צרי ומרפא לכל מחלה, זו כוחה של תשובה, אליה צופה בחיבה יוצרה ומחוללה בטרם יסד ארץ וטיפח שמים, ברוך הרוצה - במלא המשמעות של רצון- בתשובה.